

Vivian den Hollander

Spekkie en Sproet en de geheimzinnige tekening

Met illustraties van Juliette de Wit

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Weggewaaid papier

‘Yes! Morgen vrij!’ roept Spekkie. Eigenlijk heet ze Marloes. Maar omdat ze altijd spekkies eet, noemt iedereen haar Spekkie. Sproet, met bril en sproeten, is haar allerbeste vriend. ‘Van mij mogen de meesters en juffen iedere vrijdag een studiedag hebben!’ zegt hij.

‘Van mij ook!’ En Spekkie gooit uitgelaten haar rugtas omhoog.

Maar voordat ze die kan opvangen, plukt Sproet hem handig uit de lucht. ‘Licht tasje, zeg. Er zitten zeker alleen maar spekkies in?’ ‘Mis! Ook een bedeltje voor aan mijn nieuwe armbandje. En... mijn opschrijfboekje natuurlijk.’

Sproet grinnikt. Ja, dat laatste had hij kunnen weten. Spekkie houdt nu eenmaal erg van speuren. Alles wat haar opvalt, schrijft ze op.

‘Ben je alweer iets op het spoor?’

‘Nee, jammer genoeg niet.’ Spekkie gaat opeens zachter praten. ‘Maar weet je wat ik morgen ga doen?’

‘Nieuwe spekkies kopen? Of eh... mag je mee

op boevenjacht met je neef?' Want Spekkie heeft een neef die bij de politie werkt. Die heet Nelson.

'Je bent warm,' zegt ze. 'Mee op boevenjacht mag ik niet. Maar ik mag wel komen kijken op het politie-bureau.'

'Wauw!' Sproet houdt niet echt van speuren. Maar kijken bij de politie lijkt hem wel erg gaaf. 'Denk je dat ik ook mee mag?'

'Ik zal het vragen,' belooft Spekkie.

Al pratend zijn ze intussen bij het hek van het schoolplein aangekomen.

'O, ja. Ik moet naar de juwelier,' zegt Spekkie.

'Ik wil dat nieuwe bedeltje aan mijn armbandje laten zetten. Ga je mee?'

Sproet aarzelt. 'Duurt dat lang? Ik wil ook nog even langs de bieb.'

'Nee, het is vast zo klaar.' Spekkie maakt haar tas open en haalt er een papiertje uit. 'Kijk, dit is hem.'

Sproet verwacht een bedeltje van een bloemetje te zien. Of van een gekleurde kraal. Dat soort bedeltjes hebben de meeste meisjes uit de klas. Maar Spekkie heeft iets heel anders in haar hand.

'Is dat een spekkie? Ha ha, dat is grappig!'

Sproet proest het uit.

‘Mooi, hè! Van Nelson gekregen.’ Spekkie draait aan het armbandje om haar pols, waaraan al een bedeltje hangt. ‘Nu heb ik dus een hartje, én een spekkie. Meer wil ik niet. Want te veel bedeltjes gaan rinkelen. En dat is niet handig voor een speurder zoals ik.’

Een kwartier later staan Spekkie en Sproet op het plein bij de kerk.

‘Zijn we er bijna?’ vraagt Sproet.

Spekkie kijkt zoekend rond. ‘Het moet in een smal straatje zijn, zei mijn moeder.’

‘Daar misschien?’ Sproet ziet verderop een uithangbord. Wat erop staat, kan hij vanaf deze afstand niet zien. Hij huivert als er een windvlaag over het plein blaast. Snel trekt hij de capuchon van zijn trui hoger in zijn nek.

Spekkie lijkt er geen last van te hebben. Wel waait er een stuk papier tegen haar been.

Ze pakt het op en vouwt het open. ‘Hé, dat is grappig.’

‘Wat heb je daar?’ Sproet kijkt nieuwsgierig over haar schouder. ‘Is het een liefdesbrief?’

Of een geheime boodschap?’
Dan knippert hij even met zijn ogen. Op het
papier is het hoofd van een man getekend.
‘Hè, wat een raar portret!’

